

demes. Mi az, ami épít. Mi az, ami taszít. Mi az, ami öszszeköt. Mi az, ami széjjelbont. Hajthatatlanok és rendíthetetlenek legyünk abban a lényegben, amiben sohasem engedhetünk. Ne uniformizáljunk, ne egységesítsünk abban, amiben nem kell uniformizálni. Sohase uniformizálásoktól és szabályoktól várjuk a bennünk levő Lélek erősödését, hanem a Lélek békéjétől, amelyet akkor kapunk meg, ha ígert mondunk arra, amire szenvedélymentesen és csendben a lelkiismeretünk felhív bennünket.

Megköszönöm Neked, Jézusom, hogy vigyáztál reánk. Kérlek, hogy vigyázz reánk az újesztendőben is. Amen.

1973

*Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1974. 5. kötet*

BARCZA BARNA

## AZ EMBERHALÁSZ ÉLETE AZ EMBERHALÁSZ IMÁJA

### Az emberhalász születése

„A Te szavadra azonban kivetem a hálót.” (Lk 5,5).

Hálátlan mesterség, Uram, az emberhalászat. Hisz Te is tudod, átestél minden kínján. Könnyebb a vasat esztergálni, vagy a volánt tekerni, csak egy-két fogást kell tudni, és megy minden, mint a karika-csapás. Nem is szólva a trógerolásról. És ezt még az emberek is munkának tartják. Nem úgy, mint az emberhalászást.

Mennyivel könnyebb volna „kiállni” ebből a munkából, mint egyszer Te is tetted, mikor csalódottan és fásulttan Szíriába dezertáltál inkognitóban (Mk 7,24). De mit tegyek Uram, a lelkem mélyén most is erősen hangzó hívó és küldő szavaddal: emberek halászává teszek!

Ma is úgy van, mint a Te korodban. Csak arra figyelnek fel, ami őket érdekli, ami nekik előnyösnek látszik. És az emberhalász kezd megalkudni... Programját, a Te tanításodat, önkénytelenül és tudatlanul is kezdi igazítani a tömeg ízléséhez, vágyához. Így született meg lassan egy „szalonképes kereszténység”, melyből „okosan” kiszuperáltuk a nehezebb és kényesebb pontokat. A Te tanításod kicsiség-szegénység-védetlenség programját mesteri mellébeszélésekkel nagyság-gazdagság-önvédelem programmá dagasztottuk. Határokat nem ismerő „adás-törvényed” helyett a „vevés-törvényt” igyekeztünk jogi szankciókkal körülbástyázni. Bocsáss meg, Uram, de sodort a vágy, hogy izlésesen csomagoljuk keserű piruládat, mert emberi tapasztalatunk egyre azt mutatta, hogy még így sem kell senkinek. Hogyne csomagolnánk, mikor olyan versenytársunk van az emberek tudatáért folyó versenyben, mint a film, a rádió, a televízió, a sajtó, szóval a tömeghírközlő eszközök minden csábító kellékükkel. Emberfeletti erőfeszítéseket tettünk, hogy Igéd vonzó legyen: mondtunk miséket, példákat, mint Te is tetted, gyermekeinket szórakoztatva tanítottuk, mégis ők is elhagytak túlnyomó többségükben legkésőbb 14 éves koruk után. Amikor túlvilágot áruló kegyeszereink már olyan keveseknek kellene – hisz még csak nem is vágyódnak

azon túlvilág után, melynek létében alig hisznek, de a földön jól érzik magukat – akkor jön Teilhard de Chardin – akit más vonatkozásban roppant tiszteltek – és zseniális koncepciójával megszenteli az evilág építését, vagyis a földi ország építését úgy tünteti fel, mintha az egyúttal a Te országod építése is lenne. Pedig Te, Uram, sose hagytál bennünket kétségbe afelől, mit értesz a „kozmosz”, a „világ” szón, és a Te országod építését a világgal kibékíthetetlen, más síkon mutattad meg.

Ugye megérted, Uram, milyen kínban vagyunk? Mivel a Te tanításod nem kell az embereknek, azért másodállást vállalunk, és pápai enciklikákban vagy zsinati határozatokban is hirdetünk evilági békét, keresztény szociális társadalmi rendszert, kelletjük magunkat, mint a kultúra, a művészet, a tudomány mecénásai. Mindennel foglalkozunk, még politikával is, csak – ne haragudj – csupán a Te tanítással nem merünk embereket halászni.

Most szemrehányóan nézel rám, uram? Vajon azért, mert ki merem mondani azt, ami annyira nyomja a szívemet, vagy azért, mert igazat adsz szavaimnak, és Te is helyteleníted, amit eddig tettünk? Te is azt mondd, hogy szezonvégi kiárusítást csinálunk, örülünk, ha valakinek el tudjuk adni az árunkat? Hogy olcsón adunk bővli árut, ami már senkinek sem kell? Hogy örülünk, ha egy teljesen hitetlen életű házaspár még elhossa gyermekét megkeresztelni?

Engedd meg, uram, hogy mentségünkre felhozzam a Te helyzetedet. Ugye mikor kb. 30 éves korodban elindultál, hogy nyáját toborozz a választott népből, már kialakult a kész program, a kész terv Benned? Amit egy örökkévalóságon át tapasztaltál a Szentháromság belső életében, erre az életre akartál megtanítani, az odavezető útra ráállítani. A nyáj gyűjtéséhez, melynek pástora akartál lenni, két alapvető dologra lett volna szükséged: először, hogy az emberek tudatát átalakítsd a Te tanításod szerint, másodsor, hogy egy nagy metanoiával ezeknek az átalakított tudatú embereknek az életét is ráállítsd az Ország útjára. Te, Uram, 30 éves korodra már elég tapasztalatot, elég ember- és világismeretet szereztél arról, hogy a Te „adás-törvényes”, „kicsiség-szegénység-védetlenség” programú tanításod nem fog kelleni az embereknek. Ezért kellett a „Terv” megvalósítása előtt a „kivitelezés” módját 40 napos magányodban átbeszélni az Atyával. És mivel ismerted az embereket, tudtad, hogy majd mást várnak Tőled, ezért kellett a három kísértést legyőznöd Ön-magadban. Ez a kísértés abban állt, hogy ha nem lehetséges a Te isteni tanításod: a Terv szerinti nyáj-gyűjtés a választott népből, akkor gyűjts úgy, ahogy az embereket egyáltalán gyűjteni lehet: vagyonnal (kenyér), nagysággal-csodával (leugrás a templomparkányról), hatalommal (földi birodalmak).

A Te erkölcsi nagyságod abban áll, hogy legyőzted a kísértést, és nem mentél bele ezekbe a kézenfekvő megalkuvásokba, melyekbe, mint csapdába, mi belemertünk. Inkább vállaltad a kudarcot, a bukást, de a Tervedet föl nem adtad. Te sose akartál a magad módján embereket

halászni, mindig az Atya szavára vetted ki a hálót. Akkor is, ha ez kilátástalan volt. Akkor is, ha csőd csödre halmozódott.

Te is nagyon megszenvedted az emberhalászást, Uram, ez szent igaz! De sokszor kellett még visszamenekülnöd a magányba, hogy a kiábrándító valóságot, az emberek értetlenségét megbeszélj az Atyával, hogy újra és újra egyeztesd tervedet, hogy mindig csak az Ő szavára vess hálót! De sokat vergődöttél Te is, Uram, ezen! Hisz olvassuk Lk 4,13-ban, hogy csak „egy időre” hagyott el a kísértő. Tehát még gyakran visszatért. Újra és újra érzéketlenül eléd idézte, hogy az emberhalászatban sikerre csak akkor lenne reményed, ha a tömegigényeket kielégítenéd. Isteni tudásoddal azonban tudtad, hogy ez a remény csak remény marad, ebből valóság nem lehet. Azt is tudtad, hogy utad a Golgotán fog végződni, mert evilágban a „kicsiség-szegénység-védtelesség” kihívja a „nagyság-gazdagság-hatalom” erő-alkalmazását, a Mindent-odaadást bekebelezi a Mindent-elvevés. Ez egyet jelent a fizikai megsemmisüléssel. Vállaltad.

Amikor nyögök, és magamban vergődöm az emberhalászás kínja miatt, fellapozom az evangéliumokban az első galileai esztendő működésének lapjait, hogy vigaszt találjak, hogy lássam: Neked is ez volt a sorsod. Nálad is azt látom Uram, hogy a tervek sohasem kivitelezhetőek úgy, ahogy meg vannak tervezve. A tervvel találkozik a valóság; találkoznak vele az emberek, akikben a tervet végre kell hajtani, s ha a terv a szabadságra van építve, a terv messzemenő módosulásokat kell, hogy szenvedjen.

Kezded a tanítást Kafarnaumban. Még alig tudsz tudat-átalakítást végezni, máris kibicsaklik a terv (Mk 1,21-39; Lk 4,31-44). Közbeszól egy idegbeteg, akit kénytelen vagy terven felüli csodával elhallgattatni, mert fölfedi kilétedet, és akkor a tömeg vágya ferde irányba terelődne. Politikai Messiásnak kezelne, de akkor nem állna szóba tanításoddal. És amíg az egyik csapdát kivéded azzal, hogy a meggyógyítással elhallgattatod a megszállottat, addig beleestél Uram, a másik csapdába, mert most az emberek a csoda miatt keresnek téged. Szerfölött lelkesednek Érted, a csodatevőért, a javas-emberért, nyakrafőre hozzák betegeiket, s mivel a szeretet adástörvényét – melyet Szentháromságos életeredből hoztál magaddal – nem tudod megtagadni, ezért gyógyítasz, teszed a csodákat, melyek nem szerepeltek eredeti tervedben, s így egyre helytelenebb irányba terelődik a nyáj-gyűjtés. Uram, már Te sem az Atyától kapott tanítással hódítottad a tömeget, hanem azzal, amit a nép várt. Csodákkal, gyógyításokkal, földi kenyérrel. – Ugye hogy megkínlódtad? Ugye, hogy megszenvedted? Mert észrevetted a végzetes elcsúszást. Az emberhalászás nagy kísértését: emberfeletti erőfeszítésbe kerül az embereket úgy nyájba gyűjteni, hogy ne az ő vágyaik szerint, hanem az Atya terve szerint dolgozz.

Végül már el kell menekülnöd előlük bújva, napfelkelte előtt: „Kora reggel pedig, még szürkületkor felkelve, kiment és elvonult egy pusztára helyre, és ott imádkozott”(Mk 1,35). Megint rohantál belső vergődésedet

megbeszélni az Atyával. Mert embereket halászni nem lehet szörnyű kínok és vergődések nélkül. A kísértő újra megjelenik, és most már személyes tapasztalatod is segítette a kísértést. Ki kellett törnöd ebből a fojtogató körből, mely végzetesen helytelen irányba sodorta művedet: „Menjünk máshová, a szomszédos helységekre, hogy ott is prédikáljak.” (Mk 1,38). Ott is ugyanúgy jártál. Már nagyon népszerű voltál mindenfelé, csak éppen tanításod nem kellett. Udvariásan, sőt lelkesen meghallgattak, a csodákért és dédelgetett reményeikért mindent elviseltek, de szavaidat mindig a maguk észjárása szerint magyarázták, és pont az ellenkezőjét értették annak, amit Te mondtál. Világosan mondtad most is, később is, hogy a sátáni erőszak-alkalmazásának nincs helye Országodban, mégis a felszabadító vezért látták Benned.

És amikor láttad, hogy a tömeg-pasztoráció csődöt mondott, külföldre menekültél (Mk 7,24), hogy újabb 40 napos átértékelést tarts. Talán lemondtál az Atya-adta terv megvalósításáról, talán engedményt tettél a tömeg igénye szerinti emberhalászás javára? Egyáltalán nem. Ezért tudlak csodálni, Uram! Levontál következtetéseket, kiemlékedted, hogy a terv eddigi csődbejutása után hogyan kell azt módosítanod. Az emberekkel kapcsolatban ezután sem kergettél illúziókat. Tudtad, hogy „jobban szerették az emberektől nyert dicsőséget, mint az Istentől nyert dicsőséget” (Jn 12,43).

A szíriai lelkigyakorlat után a tömeges emberhalászást (mely nem gyűjtött tagokat az isteni igének) mintegy feladva, áttérsz az „elit” képzésére, a tizenkettő alapos átgyúrására: „És nem akarta, hogy valaki megtudja, mert tanította tanítványait.”(Mk. 9,30). A tömeg-pasztoráció csődjének ellenhatásként szinte passzivitásba vonulsz (majdnem csak a tizenkettővel foglalkozol), s ez a passzivitás még falud-bélieknek is feltűnik (Jn 7,3-4).

Ettől kezdve mind világosabb a vonalvezetésed. A tervet hirdetni kell, de a tömeg menthetetlenül mindig félreérti, ill. saját igényeit olvassa ki a szavaidból, avagy nyíltan szembeszáll Veled, esetleg örültnek gondol, mint a jeruzsálemiek. Munkád nagy része 12 apostolodé, akik szintén „keményszívűek”, de Te rettentő energiákat pazarolsz erre a 12 emberre. Programodra mindenki azt mondja, hogy nem járható út. Te egymagad bebizonyítod, hogy járható, de csak a halál vállalása árán. A „kicsiség-szegénység-védtelesség” programja csak úgy valósítható meg, ha vállaljuk, hogy a „nagyság-gazdagság-hatalom” ereje eltíporjon. Ez az evilágbeli fizikai megsemmisítés véglegesíti a belenövést a Te Országodba. Így, és csak így lehet belenőni. A tizenkettő „keményszívűsége” is megtörik, mikor tapasztalják feltámadásod, és a Szentlélek megnyitja leragadt szemüket.

Ez a tizenkettő alaposan megtalpalt ember Szentlelked erejével megmozgatta a világot. És nem „szalonkereszténységet” hoztak létre! Az első századok kereszténysége – míg csak be nem vonult a hatalom evilágisága az Egyházba – nagyon komolyan vette a „kicsiség-szegénység-védtelesség” programodat csakúgy, mint adástörvényedet. „A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt, és

senki semmi vagyonát nem mondta magáénak, hanem mindenük közös volt.” (ApCsel 4,32). Nem kellett a szociális keresztény társadalom szükségességéről enciklikákat kiadni, „Mert szűkölködő sem volt közöttük senki.” (ApCsel 4,34). Nem kellett államosítással, vagyis „vevés-törvénnyel” megoldani a társadalmi vagyonelosztási problémákat, mert az első keresztények ezt megoldották a Te „adás-törvényeddel”. Origenes írásaiban még a „keresztény katona”, ez „*contradictio in terminis*”: képtelen ellentmondás. Igen, mert komolyan vették az erőszakról lemondató parancsodat.

Hogy később mindezt megtorpedóztuk, hogy építetünk „evilági kereszténységet” erőszakkal, vagyonnal, hatalommal, hogy az ily módon megszerzett evilági pozíciókat védtük fegyverrel, politikával, ez bizony jelentett egy 1600 esztendő kisiklást az Egyház történetében, de jelentett kisiklást emberhalászásunkban is. Nem csoda, hogy a középkorban tűzzel-vassal terjesztett kereszténység – melynek módszerei Országod nagy ellenségétől, a Sátántól voltak kölcsönözve – majd a későbbi majdnem mindig evilági okosság szerint programozott, evilági emberhalászó módszerek által toborozott „keresztény” közösség csak külsőséges, látszatkereszténységet eredményezett. A viharok idején láttuk meg igazán, hogy ezekkel a keresztényekkel semmit sem lehet kezdeni. Tömegpasztorációnk csődöt mondott, mert sohasem a Te szavadra, hanem mindig a saját hasunkra ütve vetettük ki a hálót, és szemünk möhön tapadt, nem a halakra, hanem a halak pikkelyére.

Uram, szenvedem az emberhalászás nehézségeit. Nagy erőt ad a felismerés: Te is megszenvedted. És most már örömmel hallom, hogy annyi útvesztő és vargabetű után egyenesen rám kiáltasz: „Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen!” (Jn 12,26) - „az én szavamra, tehát az én elgondolásom szerint vesse ki a hálót!”

### **Jézus szavára kivetni a hálót**

Megpróbálom a magam számára összegezni, mit jelent a Te szavadra kivetni a hálót. Tudnom kell, hogy mit akartál – tudnom kell, hogy mit akarok.

Az első lépés tehát tudatom átalakítása a Te elved szerint, hamisítatlanul (nem úgy, ahogy eltévelyedéseinkben képeltük, hanem ahogy Te akarod), majd az ezt követő teljes metanoia, életem átállítása a Te vonaladra, Utadra. Merni akarok a mai ember gondolatvilágával Rád kérdezni, és figyelem a kinyilatkoztatásból származó mondanivalódat, mit mond az a mai ember számára.

Ha ma, ebben az országban is volna 12 olyan ember, aki tudja, mit akar, és azt akarja, amit Te, az egy-két generáció múlva kereszténnyé tudná tenni az országot. Tespedtségemből kilépve tehát „nem középiskolás fokon” kell szóba állnom Igéddelel.

### **Elit-nevelés**

Hirdetem mindenütt az evangéliumot, de nagyobb hangsúlyt adok a kevesek alapos „átgyúrásának” (Elit = tanítvánnyá tett). Tanítványokat gyűjtök és nevelek. Tudat-átalakításhoz ugyanis nem elég a hallás, mint az ma a templomi prédikációban történik, ahhoz párbeszéd kell

(vö. II. Vatikáni zsinat irányelvei). Csak személytől személyig tudom eljuttatni az Igét, de a szabad személyt csak ellenvetések útján lehet meggyőzni, és tanítvánnyá tenni.

### **Férfi-pasztoráció**

A gyermekek és nők pasztorációja mellett, kapjon fő hangsúlyt a férfiak halászása, mert nem a gyermek hozza az apját (mint sokan még most is hisszük), hanem a Krisztusnak elkötelezett apa hozza magával egész családját (Jézus 12 fiatalembert, fiatal családapát választott tanítványul, akik olyan fiatalok voltak, hogy „fiacskáimnak” nevezi őket, 20 évesnél aligha lehettek idősebbek.)

Nem teszek engedményt az emberi gyengeségnek, lustaságnak, hanem akire kivettem a hálót, azzal szemben követelményt támasztok. Aki nem hajlandó a Krisztussal folytatandó párbeszédre időt szakítani, arra én sem pazarolom az időmet. Mindenkinek arra van ideje, amit fontosnak tart. (Mennyi időt fordítanak ma szakmai képzésre a legegyszerűbb pályán is, csak a kereszténységet képzeljük csecsemő-tudással megúsztatónak.) Ha nem fordít időt Krisztus megismerésére, akkor nem tartja Őt fontosnak, tehát sose lesz igazi tanítvánnyá. Már eleve tisztában kell lennem azzal, hogy kevés ilyen áldozatos ember van, de csak ez a jó tanítvány-anyag.

### **Új gyermek-pasztoráció**

Közben a gyermekek hitoktatását is új alapokra kell fektetni. Nem öszövétségi erkölcsöt tanítunk önvédelemmel és vagyon védelemmel, hanem a verekedés lehetetlenségétől és a visszaütés meg nem engedésétől kezdve, az adás-törvény teljesítéséig, komoly krisztusi követelményeket támasztunk. 14 éves kora után azért hagy el minket a legtöbb fiatal, mert nem lát semmi fantáziát egy Jézuskával édeskedő túlvilágban, (sem egy gyerekekre és asszonyokra épített vallásosságban), és megy azokhoz, akik komolyabb dolgokról, felnőthöz illő módon beszélnek vele.

### **Tervegyeztetés**

Újra és újra az elmélkedés bizalmas kettésében győzöm le a tömeg-igény támasztotta kísértéseket, és beszélem meg Veled, Uram, a Terv megalkuvás nélküli megvalósításának lehetőségeit. Ahogy a Te imáid nagy részének is ez volt a tartalma. Azt akarom, hogy Országod terjesztésének módja miatt legyen leginkább gondban. Ha nem reflektálunk saját cselekedeteinkre, hobbykkal rendelkező százalmas figurákká válunk, akik emberhalászára teljesen alkalmatlanok. Hol maradunk mi egy vezető politikus, vagy akárcsak egy kivitelező mérnök problémákat megoldani akaró feszüléseitől, vergődéseitől?

### **Halászerület**

A tengerbe vetett háló hasonlata mutatja be, hogy a világból kell halásznom az embereket. Nem akarok tehát beleesni az exclusivitás kísértésébe: hogy csak a mieink között próbálkozzam. Isten Országá számára sokszor jobb nyersanyagot találni a kívülállók, vagy az ellentábor tagjai között, mint saját rossz irányba megrögzött, tehát ebből nehezen kimozdítható híveink között. Az angol Robison mondja, hogy lassan már csak az ateisták között

lesznek olyanok, akiknek eredményesen hirdethetjük az Isten Országát.

Uram, sokat tévedtem, kínlódtam, botladoztam az emberhalászásban. Tudom, ezután is sokat fogok még vergődni is, botladozni is. Egyet azonban már biztosan tudok: szándékvilágommal már úgy álltam be, hogy **csak a Te szavadra** vetem ki a hálót.

1973

## KÖNYVAJÁNLÓ

GEORG KLEIN

### SZILÁRD LEÓ TÍZPARANCSOLATA

**Georg Klein** eléggé szembe megy a divattal, amikor egy tudóst helyez példaképként elénk.

Semmi médiacsillogás, semmi mesterkéeltség, semmi bulvár, csak letesz középre egy embert, akinek tudása vitathatatlan, tekintélyes életműve önmagában is tiszteletet kelt, most pedig megismerhetjük a belső törvényei szerint élő gondolkodót, s azt kell mondjam, tanulhatunk tőle.

Már pedig ez manapság teljesen szokatlan eset, nem csoda, ha az olvasó kezdetben bizonytalanodik. Most akkor miként kezelje a könyvet? Kortárs visszaemlékezés, tanmese, filozófiai

fejtegetés?

A legjobban talán akkor jár a vásárló, ha kontrollfüzetként fogja fel, s életének bármely szakaszában arra használja, amire való: önvizsgálatra, értékelésre. Mint ilyen, sokkal olcsóbb, mint bármely pszichológus vagy doktor, ráadásul teljesen az olvasón múlik, mit fogad be, mi az, amit a leírtakból követésre érdemesnek tart.

Ráadásul a „parancsolatok” egy része zavarba ejtően nyitott, nincs bennük határozott tiltás. A könnyebb érthetőség végett következzenek **Szilárd Leó** (1898. február 11. - 1964. május 30.) vezérelvei.

*1. Ismerd fel a dolgok közti összefüggéseket és az emberi viselkedés törvényeit, hogy tisztában legyél vele, mit teszel.*

*2. Tetteid méltó célra irányuljanak, ám ne kérdezd, hogy befutnak-e a célba; legyen minden teted minta és példa, nem pedig a célhoz vezető eszköz.*

*3. Ugyanúgy szólj az emberekhez, mint magadhoz, és ne törődj a benyomással, amit szavaid másokban keltenek, mert különben kizárod őket világodból, elszigeteltesz pedig az élet értelme eltűnik szemed elől, és elveszíted a teremtés tökéletességébe vetett hitedet.*

- 4. Ne rombold le, amit meg nem alkothatsz!*
- 5. Csak akkor nyúlj az ételhez, ha éhes vagy!*
- 6. Ne kívánj olyat, amit nem kaphatsz meg!*
- 7. Ne hazudj szükségtelenül!*
- 8. Tiszteld a gyermekeket. Áhitattal figyelj szavukra és végtelen szeretettel szólj hozzájuk.*
- 9. Végezd munkádat hat éven át, de a hetedik évben vonulj el magányba, vagy menj idegenek közé, hogy barátaid hozzád fűződő emlékei ne akadályozzanak meg abban, hogy az legyél, amivé már lettél.*
- 10. Könnyű kézzel kormányozd életed, és légy kész a távozásra, amikor elhangzik a hívó szó.*

Első látásra nyilvánvaló egyes tételek jelentése, s ezeket rövid értelmezés után elfogadja az ember, s talán be is tartja majd - például a negyediket.

Na de például ott a harmadik! - az szemlátomást nehezebb dió. Még jó, hogy magyarázatot is kapunk hozzá, így valamivel egyszerűbb a megértés.

Aki azonban idegenkedik az önképző megközelítéstől, azt tisztán tudománytörténeti szelvényzetként is forgathatja a könyvecskét, ami nem több újabb adaléknál Szilárd Leó pályafutásához.

Tulajdonképpen mindegy - minkét esetben hasznos könyvről beszélhetünk.

DRYP

## KERTI NAPLÓ HELYETT OKTÓBER VÉGÉN

írtam ezt még a tavalyi év végén. Így röpi az idő felettünk. Most már új évet kellene köszöntenem. Legyen



ez az óévi, az újévi köszöntés is. Egy sanda visszapillantás évvárasként, a békés új esztendő reményében. Boldog békés új esztendőt Mindnyájunknak!

Ilyentájt már a szüretnek is vége, a pincékbe sem tanácsos lemerészkedni a mustgáz miatt. Kiforjra az magát magában is. A kerti teendőket is inkább a télre készülődés határozza meg. Díszkertben a virághagymák körül akad tennivaló s az utolsó fűnyírás lehet a napirenden. A ház körül kertészkedőknek már kissé több munkával kell számolni, még a kapa és ásó is kézbe kerülhet. Ígérem, most már nem hozakodom elő a fűgével, pedig ugyancsak csiklandozza az érdeklődésem, hogy honnan kerülnek még